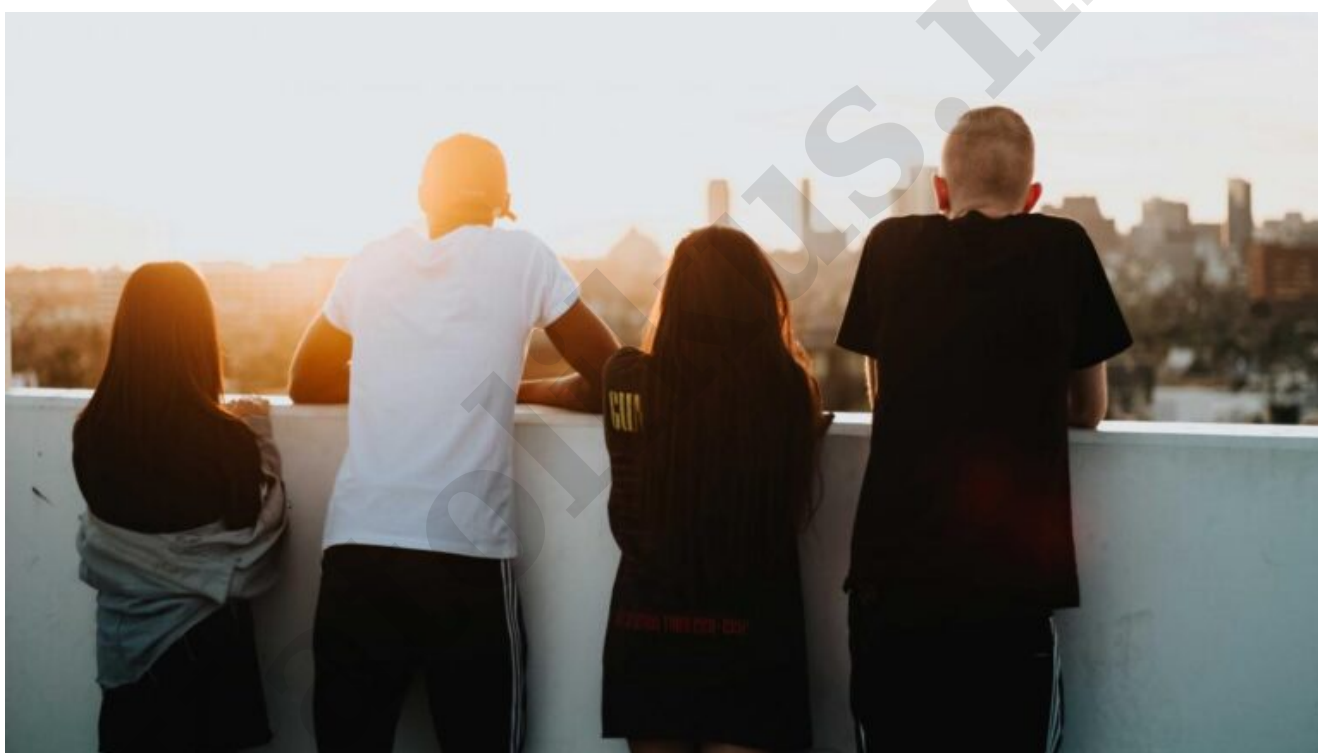

Nincs reménytelen gyermek - az 5 legfontosabb tévhit a lemorzsolódott katolikusokról

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

1 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/nincs-remenytelen-gyermek-az-5-legfontosabb-tevhit-a-lemorzsolodott-katolikusokrol/> internetes címről származik. A cikket 2021-09-16 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

„A fiam végleg elment” - magyarázza Dianne. „Szeretem őt és őszintén remélem, hogy eljön a nap, amikor meglátja a fényt, de teljesen elképzelhetetlen, hogy valaha is visszatérjen az egyházba. Reménytelen.”

Sok szülő érzi ezt a kétségbeeséssel határos érzést. Látják, hogy milyen messzire sodródott a gyermekük és lehetetlennek tartják azt, hogy a gyermek visszatérjen az egyházba. A gyermeküket teljesen hidegen hagyják a vallási dolgok, vagy pedig olyan ellenérzése alakult ki az egyházzal szemben, hogy csak a csoda segíthetne a visszatérésben.

Én ellenben újból és újból arra a felismerésre jutottam sok szülővel és fiatal felnőttel beszélgetve, hogy ez az egyik leggyakoribb és legrombolóbb tévhit. **Nincs reménytelen gyermek és mindig van az egyházhoz visszavezető ösvény.**

De honnan tudjuk ezt?

Onnan, hogy a gyermeked végül is Isten kezében van, aki nálad is sokkal jobban szereti őt. Nálad jobban akarja, hogy visszatérjen, és gondviselése bármire képes.

Ha azonban elfogadjuk azt a tévhitet, hogy nincs remény, elcsigázottá és dermedtté válunk. Így gondolkodunk: „A helyzet reménytelen. Úgysem tehetek

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

2 / 19 oldal | © Katolikus.ma

semmit, tehát meg sem próbálok.”

Ez csak az egyike annak a sok tévhitnek, amelyek komolyan megakadályozhatják, hogy előbbre lépj gyermekeddel. Most tehát alaposan körüljárjuk ezeket a tévhiteket, és tisztánlátásunkat élesítve megnézzük, mit is tehetünk gyermekek visszatérésének megkönnyítése érdekében.

1. tévhit: „Végül majd visszatérnek akkor, ha megházasodnak, vagy ha gyermekeik lesznek.”

Az igazság: Miután a fiatal felnőttek egyre inkább halogadják a házasságot és a gyermekvállalást, nincs túl sok esélye annak, hogy ezen események miatt visszatérnének.

Sok fiatal felnőtt számára a „vallásszüneteltetés” a beköszöntő felnőtt élet normális része. Részesülnek az első szentségekben (keresztelés, elsőáldozás és bérmálás), sikerrel veszik a katolikus vallásoktatás legfontosabb akadályait, aztán megállapodnak és elpakolják a vallásukat talán egészen addig, amíg a házasság vagy a gyermekek meg nem jelennek. Nem arról van szó, hogy a gyerekek passzívan sodródának ezen az úton.

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

3 / 19 oldal | © Katolikus.ma

A Notre Dame Egyetem szociológusai szerint: „Úgy tűnik, hogy egyes fiatalok számítanak arra, hogy vallásilag inaktívak legyenek a házasság előtti, kialakuló felnőtt éveik során.” Sok szülő, aki a baby boom [1943-1965] vagy az X generáció [1966-1979] tagja, maga is megjárta ezt az utat, és az ő gyermekeik természetesnek tartják, hogy ők is így tesznek.

De vajon a házasság és a gyermekek tényleg visszatérítik majd őket? A válasz, legalábbis statisztikai értelemben, az, hogy „feltehetőleg nem”. Ennek egyik indoka az, hogy a fiatalok a korábbinál sokkal későbbre halasztják a házasságot. A kultúránk úgy tartja, hogy a házasság időpontját ki kell tolni, hogy a tanulásra és a karrierre lehessen összpontosítani. Jőmagam a millenniumi nemzedék tagjaként megerősíthetem, hogy a fiatal kortársaim mindegyike pontosan így vélekedik.

Ennek következtében mind a nők, mind a férfiak átlagos életkora házasságkötéskor megnőtt az elmúlt évtizedekben. Míg 1960-ban a medián életkor az első házasságkötéskor 23 év volt a férfiak és 20 év a nők esetében, addig ma 29, illetve 27 év.

A Virginia Egyetem Nemzeti Házassági Projektjének kutatói arra a következtetésre jutnak, hogy „Kulturálisan a fiatalok egyre inkább úgy tekintenek

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

4 / 19 oldal | © Katolikus.ma

a házasságra, mint „zárókőre”, semmint „szegletkőre”, azaz olyan valaminek tartják, amire az ember akkor vállalkozik csak, ha egyéb ügyeivel már teljesen egyenesben van, nem pedig fundamentumnak ahhoz, hogy belevágjon a felnőttébe és a szülőségbe.”

Hogyan vonatkozik mindez arra a feladatunkra, hogy visszavonzzuk őket az egyházba? Nos, minél tovább halogatják a házasságot, annál tovább maradnak távol az egyháztól. Ami ennél is rosszabb, ha mégis megházasodnak, nagyobb valószínűséggel nem a katolikus egyház szerint teszik ezt, főként, ha a pár már együtt él vagy már korábban is élt házasságban. A legtöbb pár úgy dönt, hogy máshol házasodik össze, a házasság tehát nem teremt lehetőséget arra, hogy visszavonzzuk őket.

További probléma az, hogy a fiatalok, még ha össze is házasodnak, esetleg nem azonnal - vagy egyáltalán nem vállalnak gyermeket. A húszas éveikben járó amerikai nők szülési arányszámai több mint 15%-kal estek vissza 2007 és 2012 között, és a Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (CDC) 2013-ra vonatkozó adatai szerint minden 1000 szülőképes korú nőre csak 58,2 születés jutott 2019-ben - ez az amerikai történelem legalacsonyabb születési arányszáma.

De vajon nem azt jelenti-e ez csupán, hogy a fiatal nők *későbbi* életkorban

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

5 / 19 oldal | © Katolikus.ma

vállalnak gyerekeket? Princetoni kutatók elemezték a CDC adatait és megkérdőjelezték a „gyerekszám megugrása” fogalmat. Azt találták, hogy a húszas éveik elején járó nők valószínűsíthetően *teljesen* lemondanak a szülésről, nem csak későbbre halasztják azt. Így tehát ha a mai fiatalok nem vállalnak gyermekeket, vagy legalábbis sokáig várnak a megszületésükkel, akkor egyre valószínűtlenebbé válik, hogy visszatérnének azért, hogy gyermekeiket megkereszteltessék, vagy vallásos neveltetésben részesítsék.

Mit jelent mindez? A házasság és a gyermekvállalás már nem tekinthető megbízható mágnesnek, amely visszavonaná az embereket az egyházba.

Nem számíthatunk ezekre azt gondolván, hogy majd valami varázslattal elvégzik helyettünk a munkát. A vonzerejük oly mértékben csökkent, hogy sok fiatal felnőtt esetében azt kell feltételeznünk, hogy egyik életeseemény - házasság vagy gyermekek - sem fog semmilyen visszahúzó erőt gyakorolni az egyházba való visszatéréshez.

2. tévhit: „Vittem őket misére és katolikus iskolába járatam őket - ennek elégnek kellett

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

6 / 19 oldal | © Katolikus.ma

volna lennie, nem?”

Az igazság: Pusztán a katolikus intézmények látogatásától nem várható, hogy a fiatal találkozik az Úrral, vagy szilárd, személyes hite alakul ki.

Lisa, két lemorzsolódott katolikus édesanyja, fogalmazta meg ezt a tévhitet: „Talán túlságosan szigorúak voltunk a hit gépies gyakorlásával. Misére járással segítettük gyermekeinket a hitünk gyakorlásában, de bennük soha nem alakult ki saját személyes kapcsolat Jézussal. Ez volt az a hiányzó elem, amit nem voltam képes átadni, mivel én magam is csak életem későbbi szakaszában tértem meg újra (nem tudsz olyat átadni, amivel te sem rendelkezel). Miután nem volt személyes viszonyom Jézussal, megpróbáltam ezt azzal kompenzálni, hogy a szabályokat, szertartásokat és a katolicizmus rítusait erőltettem rá a gyerekeimre. Most pedig, bár felnőtt lányaim egyébként nagyon erkölcsösek viselkedésükben, hitüket nem gyakorolják. Nem érte meg megtartani a rituálét e nélkül a viszony nélkül.”

A 19. és a 20. században az amerikai katolicizmus az intézmények révén virágzott. Az esetek többségében a gyermekek gond nélkül haladtak végig a vallási rendszereinken. Katolikus kórházban jöttek a világra, katolikus iskolába jártak, hittanórákon vettek részt és katolikus egyetemekre iratkoztak be. Többségük

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

7 / 19 oldal | © Katolikus.ma

szilárd katolikusként hagyta el a rendszert.

De ma nagyon ritka az ilyen helyzet.

Ma számos lelkipásztor, pedagógus és egyházközségi vezető hősies erőfeszítései ellenére sem tételezhetjük fel, hogy a gyermek intézményeinken végighaladva őszinte barátságot alakít ki Jézus Krisztussal.

A *„Fiatal katolikus Amerika: felnőtté váló fiatalok az egyházban, az egyházon kívül és az egyházat elhagyva”* című munkájukban a Notre Dame Egyetem kutatói megállapítják, hogy **„a katolikus iskolába járásnak nincsen jelentős közvetlen hatása a vallásosságra a felnőtté válás során.”** Még a tanulók családi háttérének figyelembe vétele után is azt állapították meg a kutatók, hogy a katolikus középiskola „kevés vagy egyáltalán semmilyen független befolyást sem gyakorolt öt év elteltével azokra, akik oda jártak.”

A Pew Forum egyik közelmúltban készült tanulmánya hasonló következtetésre jutott. „Azok a hajdani katolikusok, akik most nem tartoznak az egyházhoz, a katolikus hitük mellett kitartó személyekkel azonos valószínűséggel vettek részt vallási intézményekben és vallásuk gyakorlásában, például hittanórákon (68% illetve 71%) és vallásos ifjúsági csoportokban (32% mindkét csoport esetében.)”

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

8 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Más szavakkal fogalmazva, sajnos úgy tűnik, hogy a misére járás, a hittanoktatásban való részvétel és egy plébániai ifjúsági csoporthoz tartozás kismértékű vagy semmilyen hatást sem fejt ki arra, hogy a fiatalok átviszik-e hitüket a felnőttkorba.

Ez nem teljesen az intézményeink hibája. **A probléma az, hogy az intézményektől elvárjuk gyermekeink evangelizálása teljes terhének viselését**, s ez olyan dolog, ami soha sem volt a feladatuk.

Az egyház nagyon egyértelmű volt ezzel kapcsolatban. A *Katolikus Egyház Katekizmusában* azt tanuljuk, hogy **gyermekeink formálásának legfelelősebb szereplői nem az egyházközségek vagy az iskolák, hanem a szülők.**

„A házasság szentségének kegyelméből – így a Katekizmus – a szülők megkapták gyermekeik evangelizálásának felelősségét és kiváltságát. A legkisebb kortól kezdve vezessék be őket a hit titkaiba, amelynek gyermekeik számára ők „az első hírnökei”. Zsenge gyermekkoruktól kezdve kapcsolják be őket az Egyház életébe. A család életmódja olyan érzelmi fölkészültségeket táplálhat, melyek egy életen át előzményei és támaszai lehetnek az élő hitnek.” (KEK 2225)

Mindez érvényes a misére járásra is. Ahogy nem elegendő csak katolikus iskolába

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

9 / 19 oldal | © Katolikus.ma

íratni gyermekünket, úgy misére vinni őket, még ha következetesen is, sem elegendő önmagában a mély és tartós hit beléjük oltására. A szentségek nem varázslatok. Ha gyermeked kellő felkészülés nélkül részesült az Oltáriszentségben, vagy megbérmálták megfelelő hajlandóság nélkül, akkor jó eséllyel nem működött együtt az ezekből a szentségekből áradó kegyelemmel.

De most jön a jó hír: ha gyermeked *tényleg* rendelkezik a megfelelő hajlandósággal, amely felé ez a könyv segíti őt eljutni, akkor az eredmény hihetetlen lesz. A szentségek mélyrehatóan át fogják alakítani az életét.

3. tévhit: „Miattam mentek el. Csak az én hibám.”

Az igazság: Szinte mindig több ok is van, és nem csak a te hibád.

Miranda fia 16 éves korában hagyta ott az egyházat és 32 éves korában tért csak vissza. Miranda más szülőkhöz hasonlóan úgy érezte, hogy maga alá temeti a lelkiismeret-furdalás és a bűntudat lavinája.

„Emlékszem, olyan kínzó gondolatokkal viaskodtam, hogy „Láthattam volna, hogy ez lesz” vagy „Tölthettem volna több időt vele” vagy „Tudnom kellett volna...”

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

10 / 19 oldal | © Katolikus.ma

vagy „Bárcsak ezt vagy azt tettem volna...”. Nem voltam tökéletes szülő. Egyikünk sem az. Mire rájövünk, hogy kell, a srácaink kirepültek a fészekből. A tökéletlenség nem tesz rossz szülővé. Ha bombázod magadat azzal, hogy hogyan kellett volna, hogyan lehetett volna, miért nem úgy volt, akkor leszívod azt az energiádat, amelyre szükséged lenne az egésznek a végigviteléhez. Leginkább azt tanácsolnám, ezt ne tedd. Tedd félre ezeket a gondolatokat egy másik napra, és ha eljön az a nap, akkor rakd őket át egy másik napra. A múltat már nem tudod megváltoztatni, de a mával nagyon sok mindent tudsz kezdeni.” („Egy tékozló fiú szülőjének”)

Nemcsak tévhit azt hinni, hogy te egyedül vagy felelős azért, hogy gyermekek feladta Istent vagy elhagyta az egyházat vagy elsodródott attól, hanem mélységesen romboló is. Nem egy szülőt láttam lelkileg megbénulni az ilyen önvád miatt.

Kétségtelenül hatalmas befolyásunk van gyermekeinkre. A jó szülőség kihatással bír éppúgy, mint a rossz szülőség. De *befolyással* bírni nem ugyanaz, mint *ellenőrzéssel* bírni. Mindenki rendelkezik szabad akarattal, ami azt jelenti, hogy még ha ideális körülményeket is biztosítunk a hit meggyökeresedéséhez, gyermekünk akkor is elutasíthatja azt.

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

11 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Viheted gyermekedet a misére, beíráthatsz katolikus iskolába, lehetővé teheted vallási élményeket, kérdéseire adhatod a legjobb válaszokat és felkínálhatod a szentség lenyűgöző tanújelét. S mégis, mindezek ellenére, gyermeked esetleg más utat választ. A szabad akarat adománya azt jelenti, hogy megvan ez a választási lehetősége.

Te nem dönthetsz a gyermeked helyett. Ahogyan Bert Ghezzi barátom tanácsolja: „Elráncigálhatod szeretteidet olyan helyekre, ahol szerintünk a Szentlélek megszállhatja őket, de nem bújhatunk a bőrükbe és nem manipulálhatjuk a szabad akaratukat. A hitbéli döntéseiknek köztük és Isten között kell megszületniük, ami azt jelenti, hogy ha tényleg kilépnek, akkor minket nem lehet jogosan felelőssé tenni azért a döntésért.”

Persze mindez **nem jelenti azt, hogy mi szülők teljesen ártatlanok lennénk**, amikor egy gyermek elhagyja hitét. Igaz, hogy egyikünk sem tökéletes szülő, ami azt jelenti, hogy valószínűleg mi is hozzájárultunk valamivel, ha csak valami kicsivel is, ahhoz, hogy gyermekünk elsodródott. De nem vagyunk teljesen felelősek a döntésért, amelyben nagy valószínűséggel számos rajtunk kívül álló ok is közrejátszott, és ami **még ennél is fontosabb, kulcsszerepet játszhatunk a gyermek visszatérítésében.**

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

12 / 19 oldal | © Katolikus.ma

E realitás elfogadása nehéz, de felszabadító. Ha felismerjük, hogy szülőként mindössze azt tehetjük, hogy lehetővé tesszük a legjobb környezetet gyermekünk számára Isten megismeréséhez és szeretetéhez, akkor erre a célra összpontosíthatunk ahelyett, hogy azon stresszelnénk, hogy gyermekünk hogyan reagál kezdeményező lépéseinkre. Rázzuk le magunkról a bűntudat és az önvád rétegeit és összpontosítsunk arra, hogy segítsünk gyermekünknek visszatérni.

Valószínűleg ez a nézőpontváltás a gyermeknek is segíteni fog. Ha magunkat vádoljuk azért, mert a gyermek elhagyta a hitét, akkor ez világossá válik a gyermek számára is, és könnyű kifogást jelent neki. A gyermeked gondolhatja azt, hogy „Hmm. Vállalhatom a felelősséget a saját rossz erkölcsi és vallási döntéseimért, vagy vádolhatlak téged, kedves szülőm. Hát rendben, én téged választalak.”

Van-e olyan gyerek, aki ne enyhítené saját felelősségét és ne téged vádolna? De ha a gyerek érzi, hogy te már nem érzed magadat felelősnek az ő vallási döntése miatt, akkor vége a játszmának. Amit ettől kezdve ő tesz, az az *ő saját* döntéseinek és tetteinek a tükröződése, és nem a tiedéi. A te lemondásod a felelősségről a terhet oda helyezi, ahová az tartozik - a gyermekedre.

Végső sorban ettől a tévhittől úgy lehet leginkább eltávolodni, hogy elhatárolod

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

13 / 19 oldal | © Katolikus.ma

magadat gyermekeidtól és vallási döntéseiktől. Ez nem azt jelenti, hogy ne érdekelne vagy ne lennél érintve, hanem azt, hogy nem engeded, hogy az ő választásai alakítsák a te identitásodat és önértékelésedet. „Ha a gyermekeid szülőjének lenni jelenti az identitásod lényegét, akkor ingoványos talajon állsz” – írja Carol Barnier, aki maga is korábbi tékozló gyermek és több tizenéves gyermek anyja.

„Ha minden alkalommal, amikor a gyermekek botladoznak, azon kapod magadat, hogy a saját értékedet kérdőjelezed meg, akkor ingoványos talajon állsz. Ha minden alkalommal, amikor komoly hibát követnek el, azon kapod magad, hogy magányos depresszióba süllyedsz, akkor ingoványos talajon állsz. Ha *bárm*i, amit a srácaid tesznek, képes azt elhitéteni veled, hogy értéktelen vagy, akkor ingoványos talajon állsz. A gyerekeink nem azért vannak, hogy ők legyenek a középpontunkban. Az egyetlen olyan identitás, amely ép, igaz és rendíthetetlen, az az, hogy te Isten becses gyermeke vagy.”

4. tévhit: „Nem hallgatnak rám. Egyszerűen lehetetlen a hitről beszélgetni velük.”

Az igazság: A fő célod az legyen, hogy meghallgatód őket és nem az, hogy

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

14 / 19 oldal | © Katolikus.ma

beszélj nekik. A meghallgatás révén a beszélgetések elkezdnek gyümölcsözővé válni.

Sok szülő számára gyermekük eltávolodása az egyháztól kétszeresen tragikus, először azért, mert a gyermek hátat fordított a hitnek, másodszor pedig azért, mert nem nyitott annak megbeszélésére, hogy miért. Emiatt a szülők gondban vannak. Meg akarják beszélni a kérdést gyermekeikkel és segíteni akarnak nekik abban, hogy gondolják meg magukat. De gyermekeik még azelőtt véget vetnek a beszélgetésnek, hogy az egyáltalán elkezdődött volna. Az Isten, az egyház, a katolicizmus említése is már heves reakciót vált ki.

Szerencsére számos mód van arra, hogy gyümölcsöző párbeszédet kezdjünk, még akkor is, ha ennek megtétele lehetetlennek tűnik. A legfontosabb taktikaként azonban hagyjunk fel azzal, hogy a *gyerekünknek* beszélünk a hitről, és kezdjük el meghallgatni az ő álláspontját és érzéseit.

Például ahelyett, hogy azzal nyaggatnánk a gyerekünket, hogy miért is olyan fontos a számára az, hogy ismét járjon misére, kérdezzük meg, miért döntött úgy, hogy nem megy többet. Ahelyett, hogy tudakozódnánk afelől, miért nem hisz már Istenben, kérdezzük meg, mitől változott meg a gondolkodása. Ha ellenzi az egyház tanítását a fogamzásgátlással, homoszexualitással vagy a válással

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

15 / 19 oldal | © Katolikus.ma

kapcsolatban, akkor kérdezzük meg, mi az, ami a legjobban zavarja.

Kérdésekkel vezetni és odafigyelve hallgatni olyan hozzáállás, ami megnyithatja még a legzárkózottabb szívű fiatal embert is a beszélgetésre.

5. tévhit: „Reménytelen. Történjék bármi, gyermekeim soha sem fog visszatérni az egyházhoz.”

A valóság: Soha sem reménytelen. Isten soha sem mond le a gyermekedről és te sem teheted ezt.

Egy dolgot tudnod kell sejtjeidbe ivódva és tökéletes bizonyossággal, ez pedig az, hogy Isten *sohasem* mond le a gyermekedről. Senki sem kívánja jobban, hogy gyermeked visszatérjen a hithez és megváltassék, mint Isten. Szent Ágoston kijelentette, hogy Isten mindegyikünket úgy szereti, mintha csak egyedül mi lennénk, akit szeretni kell. Ő végtelenül szereti a gyermekedet; szeretete, gondoskodása és vágyódása nem ismer határokat.

Úgyhogy egy dologban legyél egészen bizonyos: Isten *sohasem* hagy fel gyermeked keresésével. Ami azt jelenti, hogy mindig van remény.

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

16 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Gondolj Jézusnak a tékozló fiúról szóló példabeszédére. Egy meggondolatlan gyermek elhagyja apját és elmegy Las Vegas 1. századbeli megfélelőjébe. Elszórja összes pénzét a duhaj életmódjára. De annak ellenére, hogy minden örömet megkap, amit csak meg tud szerezni, ez nem elég. Még mindig nem elégedett. Észre térve rájön, hogy az igazi boldogságot nem a pénz vagy a szex vagy a bulik jelentik, hanem a szeretet, az az igaz szeretet, amit eldobott magától. Így tehát elhatározza, hogy visszatér apjához, szégyenkezve és bánkódva, hogy bocsánatot kérjen forrófejű döntéseiért és esdekelve kérje őt, hogy fogadja fel szolgának.

De még mielőtt bocsánatot kérhetne, apja távolról észreveszi, és feléje *szalad*. Amikor odaér a fiához, nem hordja le őt vagy nem sorol fel neki egy listát azokról az elvárásokról, amelyeknek meg kell felelnie ahhoz, hogy visszafogadja őt – megöleli és megcsókolja őt. Az apa ahelyett, hogy engedné fiát bocsánatot kérni, szolgálóihoz fordul és így szól: „Hozzatok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.” (Lk 15, 22-24)

A példabeszéd mondandója világos: mindegy, hogy gyermeked milyen messze sodródott Istentől vagy az egyháztól, mindegy, milyen fajta promiszkuitásba, problémákba vagy sötétségbe merült, Isten vágyakozik arra, hogy magához ölelje.

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

17 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Az Úr nem csak közömbösen várakozik gyermeked visszatértére. Kémleli a látóhatárt készen arra, hogy odasiessen gyermekedhez a nyitottságnak a legcsekélyebb jelére is. **Isten sohasem mond le gyermekedről.**

Még ha gyermeked el is távolodott az egyháztól, ez nem jelenti azt, hogy már nem hisz Istenben. A statisztikák azt jelzik, hogy a legtöbb valamikori katolikus, köztük több, egyházhoz nem tartozó is, továbbra is szereti Istent, imádkozik és nyitott a spirituális dolgok iránt. Tehát még ha a felszínen úgy is tűnik, hogy a gyermeked teljes egészében felhagyott a hittel, lehet, hogy csupán a katolikus egyházat körülvevő morális problémákkal vagy kérdésekkel birkózik.

A mi homályos és tökéletlen nézőpontunkból, a tér és idő korlátai közé szorítva, lehetetlennek tűnik, hogy a gyermek bármikor egyáltalán fontolóra veszi a visszatérést az egyházba. Ez óriási változást kívánhat a gondolkodásában, tetteiben és életmódjában. De tudni azt, hogy mindig van remény, megnyugtathat minket még akkor is, ha az előre vezető út nem világos.

Tehát most rögtön szánd rá magad, hogy megszabadulsz attól az elcsüggesztő gondolattól, hogy nincs remény - mindig van remény és ezt hamarosan nagyon is jól megtudod.

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

18 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Ez a cikk részlet Brandon Vogt „Térj vissza! - Hogyan vezessük vissza gyermekünket az egyházba?” című könyvéből

Fordította: Dr. Fedineczné Vittay Katalin

Forrás: ChurchPop

Katolikus.ma

Szerző: Szerk. (2021-07-14)

19 / 19 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/nincs-remenytelen-gyermek-az-5-legfontosabb-tevhit-a-lemorzsolodott-katolikusokrol/> internetes címről származik. A cikket 2021-09-16 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!